

sedaj državna tiskarna razpošilja vsem sodnijam na Slovenskem tiskovine za slovensko uradovanje. Znaprej se ne more nikdo izgovarjati, da zaradi pomankanja tiskovin ne uraduje slovenski. Dakle, možje slovenski, sedaj veste, kaj imate tirjati in kako postopati! Slovenskemu uradovanju je pot nadelana. — Koroški Slovenci imajo sedaj svoj list po imenu „Mir“. Toda nemškutarji so se ga toliko ustrašili, da na vsa usta upijajo in jamrajo. Naj le! — Ogerski poslanci pod vodstvom grofa Aponija očitajo liberalnej večini silno zapravljivost in preobloženje prebivalstva z davki. Prav imajo. — V Trstu je volilna praska. Upati je, da zmaga vladi prijazen kandidat, podpiran od Slovencev.

Vnanje države. Na Bavarskem konservativci v deželnem zboru nič ne opravijo zoper liberalne ministre, ker so poslanci nesložni in preboječi. Poljake na Nemškem silno ponemčujejo v Poznańskem. — Ruski car je ukazal železnico potegniti od Orenburga globoko v srednjo Azijo do Tašenda; od turškega sultana pa tirja, naj mu plača še dolžno vojno odškodnino. Sultan nima penez in bode moral dati nekaj svojih dežel. Morebiti mahnejo Rusi v Carigrad, ako se avstrijska vojska spusti do Soluna. — Bolgari in Srbi so se sprli zaradi meje. Srbski knez Milan je skupštino pozval in naznanil, da snuje ministertvo sedaj narodno banko. — Italijanski rovar Garibaldi preselil se je v Neapol, kder utegne umreti, ker je precej slab. — Francoski minister Gambetta hotel je volilni red tako prenarediti, da bi samo njegovi pristaši bili izvoljeni. To je pa sedanjim poslancem presedalo in so zavrgli predlog ministrov. Gambetta hoče ministrovanje odložiti. — Angleži in Francozi so precejšnjo brco dobili od sultana, ker mu Egipt hočejo vzeti; povedal jim je, da nimajo česa iskati v Egiptu. Toliko poguma kaže sultan, ker vé, da Egipta nihče ne v Evropi ne vošči Angležem in Francozom. — Panamaško ožino marljivo prekapajo. Chilenci v južni Ameriki pa so z Bolivijanci napravili mir; slednji zgubijo primorske kraje.

Za poduk in kratek čas.

Iz potne torbice.

IV. Visoko nad Podčetrtkom stoji precej veliki grad istega imena. Krog njega je hosta in pod hosto je velika cesta, kraj ktere je tudi brzjav. Ko sem dospel na veliko cesto, sem je urno dalje mahnil, kajti v Podčetrtku je bil sejem, toraj se nisem hotel med ljudi mešati, tolikor vendar vem, da je trg zelo prijeten kraj med tremi hribi. — Črne megle, ktere so se vže celo jutro na nebesji podile, so se ravno zbrale, ko sem jo iz trga pobral in dež je začel liti da je bilo kaj! Marela mi je koristila in potoval sem trdno dalje. Pot je držala mimo hribov na desni strani, na levi pa sem gledal le hrvaške gore, ki so se takoj za Sotlo vzdigovale proti nebu.

Kakor po Slov. goricah, tako so tudi tu hribi z vinsko trto ali hosto obraščeni. Proti poldnevu sem prispel do sv. Petra pod Sv. Gorami. Ker je vedno še deževalo, in mi ni bilo dobro dalje potovati, sem poiskal tu prijatelja K., ki me je zelo prijazno sprijel in jegovi starši so zopet slovensko gostoljubnost mi skazali. Tu sem ostal do drugega dne. Med tem pa še sem se z večimi prijatelji in tovarši sešel, ktere sem s srčnim veseljem pozdravil, kajti dolgo se nismo videli. Pri dobrem vinu smo potem obhajali srečno snidenje.

Že mnogokrat sem slišal o imenitnosti „sv. Gore“, ker tudi iz Slov. goric radi tje romajo. Sedaj sem imel tudi jaz priložnost, da si nekoliko daleč sloveči kraj ogledam. Precej visoko na hribu nad sv. Petrom je bela cerkev, ktero sem na svojem potovanju že od daleč videl. Nisem znal, da sem tako blizu imenitnega kraja; še le prijatelj me je na to opozoril. Še tisti dan bi šel na hrib, ali vreme ni dopuščalo; počakal sem toraj drugega dneva. Poslovil sem se pri dobrih ljudeh in se napotil na hrib spremljan od prijatelja. Megla, nasledek prejšnjega dežja, se je kadila in hrib je bil ves v nji.

Izvolila sva si krajšo peško pot, in dasiravno je precej hladno bilo, sem bil vendar moker od pota. Kmalu sva prišla do majhnega križa in tu si malo počineva. Prijatelj mi je pravil, da okolo tega križa romarji po golih kolenih hodijo in Marijo, ktere podoba je na križi, častijo. Na vshodni strani tega križa, namreč na podlagi se neki poznajo znamenja zibe, v kterej je Marija Jezusa zibala, ko je tam hodila. Ali ravno ta del kamna, o katerem se to pripoveduje je bil z mahom zaraščen, torej nisem mogel nič videti, dasiravno sem mah odstranil. Šla sva dalje, sapa je bila vedno mrzlejša in gorski zrak mi je zopet pot na čelu posušil. Še za majhen ovinek in videla sva cerkev, vendar še precej visoko nad nama. Velika košata lipa kinča majhno ravnico še precej nizko od cerkve, na dešno in levo od lipe pa so ute in zraven silno veliko klopi pripravljenih za romarje, ki hočejo vino piti. Više je cerkovnikova in cerkvena hiša. Dobila sva od cerkovnika ključ od vrat in ko sva prehodila še kakih 40 ali 45 stopnic sva bila pred cerkvijo. Velika je precej, vendar je mnogo premajhna, da bi mogla toliko romarjev obseči, kteri od vseh strani prihajajo, mi pravi prijatelj, in rad sem mu vrjel. Pred cerkvijo in za cerkvo še sta dve precej veliki kapeli.

Da pa bi lepoto cerkve od znotraj popisal, za to je moje pero prenevkretno in prepuščam boljemu. To vendar omenim, da kdor znotraj lepo cerkev videti hoča, mora iti na sv. Gore. — Gosta megla mi je ves razgled vzela. Gotovo pa bi od tod videl daleč okrog pa lepem spodnjem Štajerskem in prijatelj mi je pravil, da se v lepem vremenu Sava, doneča Sava, vidi. Nazaj sva si iz-

vodila pot po gostem kamenji, da se človek mora varovati, da se ne spodtakne in ne pade. V duhu sem gledal množice v procesijah pribajati od vseh strani in se pomikati z veselimi pesmami na hrib. — Iz domošljije še me le vzbudi prijatelj, ko sva prišla do majhne kapele sv. Križa. Tu teče iz Jezusovih nog voda, in kdor se te napije, ta je vedno zdrav. Tudi jaz sem je par požirkov hlastno pogoltnil in — Bog daj, da bi res vedno zdrav bil. —

Ločitev je huda, pravijo, in res bila je tudi za mene huda od prijatelja, kajti jaz sem jo mahnil dalje proti Brežicam, a on zopet nazaj k sv. Petru. Pač ne bodem pozabil na sv. Goro in če še bi kedaj tam hodil ne bodem zamudil zopet cerkvi pogledati. Tebi pa mili prijatelj se srčno zahvaljujem za Tvoj nasvet, da sva se na hrib napotila, in za Tvojo prijateljsko vodilo! —

Če bi hotel slovensko deželo in sicer le lepi slovenski Štajer popisati, moral bi popisati vsako goro, vsak breg in vsak hrib s svojimi vinogradi in hostami in s kapelicami; vsako dolino in vsako ravan z zelenimi travniki in rodovitnimi njivami, z vasi in trgi ali majhnimi mesti.

Pot dalje je držala med hribi pri nožji, kder so tu in tam pastirji veselo popevali. Na Bizeljskem sem se čudil nad številom mlinov, ktere je vse gonil majhen potok. Dalje od Bizeljskega so se hribi na levej iz očes mi izgubili in pred menoj se je razprostirala ravnina proti Sotli in še le na Hrvaškem so se zopet hribi vzdigovali, kjer sem Klanjec in Novi dvor gledal. Kako uro od Bizeljskega stoji pri veliki cesti vas Župevec; tudi tu sem se malo pri prijatelji mudil, kmalu sem pa vendar zopet urno dalje po veliki cesti proti Brežicam korakal. Sedaj se je tudi hribovje na desni spremenilo v ravnino, ktera se je pred menoj razprostirala, in še daleč sem zopet gledal majhne hribe.

Vsaki potnik, kteri v Brežice pride, si menda rad zapiše ime tega majhnega mesta v svoj dnevnik. Tudi jaz sem to storil in zakaj nebi? Ali se niso v tem mestu naši pradedje hrabro krvooločnim Turkom v bran postavili in se branili; ali ni polje okolu Brežic pognojeno s krvjo slovenskih junakov, ki so tu se za vero, dom ni za cesarja bojevali? Z občudenjem sem gledal kos „ketne“ pri grajskih vratih v Brežicah, kateri še je ostanek turške vojske, ko so od sv. Vida na Brežice streljali. Le polovico „ketne“ je priletelo na grad in je predrlo en stolp, in ta del so obesili v znamenje pred vrata, a drugi del je padel v Savo ter se potopil. V tem majhnem a slovenskem mestu toraj je tudi meni osoda namenila prebivati. Dospel sem v mesto in ker ima dijak daleč po svetu prijatelje, sem ga tudi jaz tukaj našel. Njegovi starši so me prijazno, gostoljubno sprejeli in me povabili, da nekoliko dni pri njih ostanem. Kdo bi raje to ponudbo sprejel, kot jaz? Kmalu sem se seznanil s vsemi domačimi, in govorili

smo to in uno. Dasiravno meščani, so vendar vsi gladko slovenski govorili.

(Dalje prihod.)

Smešnica 4. Bil sem nekokrat pri sodniji. Onde je kmet tožil kmeta, da ga je njegov pes ugriznil. Sodnik ne zna dobro slovenski in vpraša tožnika namesto: ste li Vi posestnik: ste Vi „bziar“? Tožnik mu odgovori misleč na psa: tega pa nisem pogledal; pes je naglo odskočil, ko me je ugriznil, in tedaj ne morem vedeti ali je bil: psicar ali psica.

Tomaž S.

Razne stvari.

(Slovensko uradovanje). Državna tiskarna je razposlala vsem sodnijam na Slovenskem nove slovenske tiskovine za kazenske in civilno-pravdenske razprave. Narodnjaki slovenski naj vedó, da je s tem slovenskemu uradovanju odprta široka pot! Naj zahtevajo in naj se tudi sami poslužujejo teh slovenskih tiskovin!

(Poslano). Podpisani ustanovitelji „Popotnika“ naznanjajo, da od današnjega dne zana-prej niso v nobeni zvezi več s tem listom ter se združijo z „Učitelj. Tovarišem“, kterege bode zopet naš starosta g. Andrej Praprotnik ure-doval.

Radoslav Lopan,
nadučitelj.

Tone Brezovnik,
učitelj.

Miha Kokol. Boštjan Kregar. Grebenec.

(Celjsko nemštvo) mora biti v hudej nevarnosti, ker je v „Deutscher Verein“ župan Neckermann tužno tužno jamral kako „slovenski klerikalni (?) živelj!“ skuša sedanji nemški mestni zastop raz-gnati ter milo prosi, naj skrbijo vsi, da bodo stari „Deutscherji“ zopet izvoljeni. G. Dr. Higers-berger pa je pohvalil „pemske“ liberalce, da ne-čejo porazuma in miru s Čehi. Iz tega vidi vsak poštenjak, da je nemškim liberalcem večni ravs in kavs v Avstriji ljubši od miru in sprave.

(Novi „krah“) ali polom na Dunajski borzi, kder so obrezani in krščeni barantači tržili z del-nicami, menjicami, rentami i. t. d. je letos uže 360.000.000 fl. škode naredil.

(Ljutomerška čitalnica) bode imela na sveč-nico dne 2. febr. ob 4. uri popoldne občni zbor pri g. Vaupotiči v Ljutomeru, s sledečnim progra-mom: Sporočila, račun za l. 1881, volitev novega odbora in prosti predlogi. P. P. g. udje naj se blagovole v obilnem številu zborovanja vdeležiti.

Odbor.

(Popravek) V šte. 3. „Slovenskega Gospo-darja“ se poročano očitaje gosp. županu ljuto-merskemu popravi, ter reče, da je le hotel doka-zati, kako okraj od takšnih učiteljev, kakor je lani samo še le jeden bil nameščen, a na zad-njič dalje odšel, nima nobenega haska. Učiteljev sploh gosp. župan ni žalil.